

מצוה כג היא שנצטוו הלויים בה לבד לעבוד במקדש בעבודות ידועות כמו נעילת השערים ואמירת השיר בעת הקרבן והוא אמרו יתעלה ויתברך שמו ועבד הלוי. ולשון ספרי שומע אני אם רצה יעבוד ואם לא רצה לא יעבוד, תלמוד לומר ועבד הלוי בעל כרחו כלומר שהוא צווי חובה המוטל עליו בהכרח, וזהו עבודת הלויים. וכבר התבאר במקומות מתמיד וממדות ונתבאר גם כן בפרק שני דערכין דף י"א) שהשיר לא יאמרוהו זולתי הלויים. וכבר נכפל זה הצווי בזאת המצוה בלשון אחר והוא אמרו ושרת בשם ה' אלהיו ככל אחיו הלויים ואמר בשני מערכין (דף י"א) אי זהו שרות שהוא בשם ה' הוי אומר זו שירה. (ויקח קרח, כלי בית המקדש פרק ג') :

מצוה עב שהזהיר הלויים מהתעסק בדבר מן העבודות המיוחדות לכהנים, והכהנים גם כן מהתעסק בדבר מהעבודות המיוחדות ללויים, וזה כי שתי אלו המשפחות לכל משפחה מהם עבודה מיוחדת לה במקדש, ובאה האזהרה ממנו לשניהם יחד שלא לעבוד אחד מהם בעבודת האחר אלא כל כת מהם במה שנצטווה כמו שאמר איש איש אל עבודתו, והלאו שבא בהם אמרו בלויים אך אל כלי הקדש ואל המזבח לא יגשו ואחרי כן שב ודבר אל הכהנים ואמר ולא ימותו גם הם גם אתם, רוצה לומר שאתם כהם באזהרה כי כמו שהזהרתי מעשות עבודתכם והוא כלי המקדש והמזבח כן אתם מוזהרים מעשות עבודתם. ולשון ספרי אל כלי הקדש ואל המזבח לא יקרכו אזהרה עונש מנין תלמוד לומר ולא ימותו אין לי אלא ללויים שנענשים ומוזהרים על עבודת כהנים כהנים על עבודת לויים מנין תלמוד לומר גם הם, מעבודה לחברתה מנין תלמוד לומר גם אתם. וכבר בקש רבי יהושע לסייע את רבי יוחנן בהנעלת דלתות אמר לו חזור בך שאתה מתחייב בנפשך שאתה מן המשוררים ואני מן השוערים. הנה התבאר כי לוי שעבד במקדש זולת עבודתו חייב מיתה בידי שמים, וכן הכהנים לא יתעסקו בעבודת הלויים אבל אם עבדו אינם במיתה אלא במלקות. ובמכילתא אל כלי הקדש יכול אם נגעו יהיו חייבין תלמוד לומר [אך] (על עבודתו) משום עבודה הם חייבין ולא משום נגיעה אין לי אלא הלויים על ידי הכהנים כהנים על ידי הלויים מנין תלמוד לומר גם אתם. ושם אמרו הכהנים על ידי הלויים במלקות והלויים על ידי הכהנים במיתה (במדבר, קרח, הלכות כלי המקדש פ"ג) :

מצוה לב היא שצונו לכבד זרע אהרן לפארם ולנשואם ושנשים מדרגתם מדרגה קודמת וראשונה ואפילו ימאנו לא נשמע מהם, זה כלו הגדלה לאל יתעלה אחר שהוא לקחם ובחרם לעבודתו ולהקריב קרבנותיו. והוא אמרו יתעלה ויתברך שמו וקדשתו כי את לחם אלהיך הוא מקריב ובא הפירוש וקדשתו לכל דבר שבקדושה לפתוח ראשון ולברך ראשון וליטול מנה יפה ראשון. ולשון ספרי וקדשתו על כרחו לומר כי זה צווי נצטוינו בו ואינו בבחירת הכהן. וכן אמרו קדושים יהיו לאלהיהם על כרחם, והיו קדש לרבות בעלי מומין שלא תאמר אחר שלא יאות להקריב לחם אלהיו למה זה נתן לו מעלת הקדמה וכבוד על כן אמרו והיה קדש כל הזרע הנכבד ההוא תמים ובעל מום. וכבר התבאר התנאין המחוייבין להם ואז יהיה ראוי להתנהג עמהם בזה המנהג במקומות

מפוזרים בגמרא בחולין ושבת ובכורות וזולתם. (אמור, כלי בית המקדש פרק ד') :

מצוה לו היא שצונו שיהיו הכהנים עובדים למשמרות תעבוד כל משמרת שבוע אחד ולא יד הכל מעורבת יחד, זולתי ברגלים שיעבדו כל המשמרות כלן בשוה, וכל מי שבא מהם מקריב. וכבר נתבאר זה בדברי הימים איך חלק דוד ושמואל אותם לעשרים וארבעה משמרות. והתבאר בסוכה שברגלים יד כלם שוה, ולשון מצוה זו אמרו וכי יבא הלוי וגו' ובא בכל אות נפשו ושרת בשם ה' אלהיו חלק כחלק יאכלו. ולשון ספרי ובא בכל אות נפשו יכול לעולם תלמוד לומר באחד שעריך בשעה שכל ישראל נכנסין בשער אחד וזהו בשלש רגלים, יכול כל המשמרות שוות בקרבנות הרגל הבאים שלא מחמת הרגל תלמוד לומר לבד ממכריו על האבות מה מכרו אבות זה לזה אתה בשבתך ואני בשבתי, כלומר הסכמתם בכל סדור משמרות העבודה משמרה בכל שבוע. וכן פירש אונקלוס בר ממטרתא דייתי בשבתא דכן אתקיננו אבהתא. וכבר בארו דיני מצוה זו בסוף גמרא סוכה. (שופטים ושוטרים, כלי בית המקדש פ"ד) :